

Baykuşun Gizli Bahçesi

Çınar BİBER

Baykuşun Gizli Bahçesi

Çınar BİBER

Zeytin adlı baykuş, sessiz bir çayırın kenarındaki uzun bir meşe ağacında yaşıyordu. Yumuşak kahverengi ve krem tüyleri, büyük yuvarlak kehribar gözleri ve ince altın çerçeveli minik yuvarlak gözlükleri vardı. Her gece çayırın üzerinde uçar, yeni bir şey arardı. Berrak bir gecede uzakta hafif bir parıltı gördü. "Bu ne olabilir?" diye merak etti.

Zeytin daha yakına uçtu ve bir çitin arkasında saklı bir bahçe buldu. Bahçe tuhaf çiçeklerle doluydu ve bunlar ay ışığında hafifçe parlıyordu. "Böyle çiçekler hiç görmemiştim," diye fısıldadı. Bir taşın üzerine kondu ve izledi. Taç yapraklar sıkıca kapalıydı ama parıltı sıcak ve yumuşaktı. Zeytin bunun paylaşmaya değer bir sır olduğunu biliyordu.

Ertesi gece Zeytin dostlarını davet etti. Önce Yarasa geldi, notlar için küçük yeşil bir yaprak çantası taşıyordu. Ardından Güve geldi; soluk gümüş kanatlarındaki ay şeklindeki desenler karanlıkta parlıyordu. Kurbağa da arkalarından zıplayarak geldi, minik örgü çimen şapkasını takmıştı. "Gizli bahçeye hoş geldiniz," dedi Zeytin. "Gelin, birlikte izleyip öğrenelim."

Yarasa bahçenin etrafında kanat çırpı, geniş kulakları seğiriyordu. "Bu çiçekler neden parlıyor?" diye sordu, üzerine yazmak için bir yaprak çıkararak. Güve bir yaprağın üzerine kondu ve sessizce izledi. "Bak," dedi yumuşak bir sesle. "Taç yapraklar açılmaya başlıyor." Kurbağa daha yakına zıpladı, altın gözleri kocaman açılmıştı. "Oo, hareket ediyorlar!" diye vırakladı. Dostlar en yakındaki çiçeğin etrafında toplandı.

İlk çiçek, gece göğü gibi koyu maviydi. Taç yaprakları yavaşça, tek tek açıldı ve yumuşak, tatlı bir koku yaydı. "Açıyor!" diye ciyakladı Yarasa, çantasına hızla bir şeyler yazarak. Güve taç yaprakların üzerindeki minik çiğ damlalarının yıldızlar gibi parladığını fark etti. "Ne kadar güzel," diye fısıldadı. Kurbağa güldü. "Daha önce hiçbir çiçeğin uyandığını görmemiştim!" Zeytin gülümsedi. "Ben de."

Dostlar daha fazla çiçeğin açılışını izledi. Pembe bir çiçek taç yapraklarını iyice gerdi, sarı bir çiçek ise minik bir fener gibi parladı. "Neden gece açıyorlar?" diye sordu Yarasa, küçük parlak siyah gözleri merakla doluydu. Zeytin düşündü. "Belki gece sessiz ve serin olduğu içindir," dedi. "Ya da belki sadece ayı seviyorlardır." Güve başını salladı. "Bazı güzellikler karanlığı sever."

Kurbağa keşfetmek için öne zıpladı. "Gelin, şuna bakın!" diye seslendi. Dostlar, taç yaprakları kar gibi beyaz olan bir çiçek buldu. Minik bir şemsiye gibi yavaşça açıldı. "Çok narin," dedi Güve. Yarasa hızla yazdı. "Beyaz çiçek, gece yarısı açılıyor," diye mırıldandı. Zeytin gözlüklerini düzeltti. "Her çiçeğin kendi zamanı var," dedi. "Sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

Gece ilerledikçe bahçe daha da parladı. Çiçekler hafif esintide dans ediyor gibiydi. Yarasa'nın yaprak çantası notlarla dolmuştu. "O kadar çok sorum var ki!" dedi. "Taç yapraklar neden tek tek açılıyor? Nasıl parlıyorlar?" Güve gülümsedi. "Belki de tüm cevaplara ihtiyacımız yoktur," dedi. "Belki sadece onların tadını çıkarmamız yeterlidir."

Kurbağa minik mor çiçeklerden oluşan bir bölge buldu. "Bunlar da açılıyor!" dedi, etraflarında zıplayarak. Dostlar her taç yaprağın minik parmaklar gibi gerinerek açılışını izledi. "Bu gizli bir gösteri gibi," dedi Yarasa. Zeytin başını salladı. "Sadece bizim için bir gösteri." Birlikte oturup taç yaprakların tek tek açılışını izlediler. Bahçe yumuşak ışık ve sessiz bir hayranlıkla doluydu.

Aniden Yarasa'nın çantası devrildi ve notları her yere dağıldı. "Ah hayır!" diye bağırdı. "Gözlemlerim!" Dostlar yaprakları toplamaya yardım etti. Güve birini bir çiçeğin altında buldu. Kurbağa bir başkasını aldı. Zeytin onları düzgünce üst üste koydu. "Endişelenme," dedi. "Her zaman daha fazlasını yazabiliriz." Yarasa gülümsedi. "Teşekkürler dostlar. Birlikte olduğumuz için mutluyum."

Tam o sırada ay bir bulutun arkasına geçti ve bahçe loşlaştı. Çiçekler parlamayı bıraktı. "Ne oldu?" diye sordu Kurbağa. Güve yukarı baktı. "Ay ışığı gizlendi," dedi. "Çiçeklerin parlamak için ona ihtiyacı var." Zeytin başını salladı. "Bekleyelim. Ay geri gelecek." Sessizce oturup gecenin seslerini dinlediler. Sonra bulut yavaşça uzaklaştı.

Ay ışığı geri döndü ve çiçekler yeniden parladı. "Uyanıyorlar!" diye sevindi Yarasa. Tek tek yeni taç yapraklar, öncekinden bile daha parlak açıldı. "Sadece dinleniyorlardı," dedi Güve. Zeytin gülümsedi. "Güzellik beklenmedik zamanlarda ortaya çıkabilir," dedi. "Biraz karanlıktan sonra bile." Dostlar bahçenin yeniden canlandığını hayranlıkla izledi.

O geceden sonra Zeytin ve dostları her gece gizli bahçeyi ziyaret etti. Yarasa notlar için yeni yapraklar getirdi. Güve mavi kurdelasını taktı ve minik ayrıntıları izledi. Kurbağa önden zıpladı, her zaman keşfetmeye hevesliydi. Ve Zeytin onlara öncülük etti, kehribar gözleri parlıyordu. Gecenin, hayal bile edemedikleri harikalar barındırdığını öğrendiler.

Bir akşam Kurbağa, "Burası bütün dünyadaki en sevdiğim yer," dedi. Yarasa aynı fikirdeydi. "Benim de. Artık o kadar çok notum var ki!" Güve gülümsedi. "Buradaki sessizliği seviyorum." Zeytin dostlarına baktı. "Bu bahçeyi bulduğum için mutluyum," dedi. "Ama sizi bulduğum için daha da mutluyum." Hep birlikte oturup çiçeklerin parlamışını izlediler.

Dostlar bir söz verdiler. Her gece gizli bahçede buluşacaklardı. Çiçeklerin açılışını izleyip parlayışlarını inceleyeceklerdi. Sorular sorup keşiflerini paylaşacaklardı. "Bu bahçeyi koruyacağız," dedi Yarasa. "Ve öğrenmeye devam edeceğiz," diye ekledi Güve. Kurbağa sevinçle zıpladı. "Ve gülmeye devam edeceğiz!" dedi. Zeytin başını salladı. "Birlikte."

Ve böylece her gece baykuş ve dostları gizli bahçeyi ziyaret etti. Taç yaprakların tek tek açılışını izlediler. Güzelliğın beklenmedik zamanlarda ortaya çıkabileceğini öğrendiler— karanlıkta, sessizlikte, dostların yanında. Ve gizli bahçenin her zaman orada olacağını, ay ışığında hafifçe parlayarak onları bekleyeceğini biliyorlardı.